

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง办 (bàn) 干 (gàn) และ 做 (zuò) ที่มีความหมาย “ทำ” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดศรีสะเกษ

The Development of Practicing Task in Improving the Uses of Mandarin Chinese Verbs of 办 (bàn) 干 (gàn) and 做 (zuò) for Fourth Grade Students in Sisaket Province

อรุณทัย บุญชม^{1*} สุภิญญา เรือนแก้ว² จินต์จุฑา จินดานิรกุล³
Arunothai Boonchom¹ Supinya Reankew² Jinjuta Jindaniradul³

^{1,3}คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
Faculty of Education and Human Development, Sisaket Rajabhat University

²คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์
Faculty of Liberal Arts, Kalasin University

Corresponding author e-mail: aru_bc@hotmail.co.th

(Received: 9 March 2024, Revised: 10 May 2024, Accepted: 13 May 2024)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办 (bàn) 干 (gàn) และ 做 (zuò) 2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办 (bàn) 干 (gàn) และ 做 (zuò) และ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办 (bàn) 干 (gàn) และ 做 (zuò) โดยประกอบด้วยเนื้อหาการเรียนรู้ด้านลักษณะของคำกริยา 办 (bàn) มีลักษณะเป็นทางการ 干 (gàn) และ 做 (zuò) มีลักษณะกึ่งทางการและไม่เป็นทางการ ด้านความหมายของคำกริยา 办 (bàn) มีความหมายในลักษณะของการจัดการ การทำงาน การลงโทษ การก่อตั้งและการจัดซื้อ 干 (gàn) มีความหมายในลักษณะของการสอบถาม การสงสัย ในบางบริบทจะมีลักษณะเชิงลบ หรือมีความหมายไปในทางที่ไม่ดี หรือความหมายแฝง 做 (zuò) มีความหมายในลักษณะของการทำงาน การเขียน การแต่ง การดำรงตำแหน่ง การทำหน้าที่เป็น ด้านการใช้คำกริยา 办 (bàn) 干 (gàn) และ 做 (zuò) ส่วนมากไม่มีการใช้เครื่องมือในการกระทำ สิ่งที่ถูกกระทำเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตหรือเป็นนามธรรม แต่ 办 (bàn) และ 做 (zuò) มีผลผลิตที่ได้จากการกระทำ ส่วน 干 (gàn) ไม่มีผลผลิตที่ได้จากการกระทำ การวิจัยนี้ใช้รูปแบบ Pre Test – Post Test กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 คน โดยวิธีเจาะจงนักเรียนห้องเรียนแผนภาษาจีนโรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะจำนวน 3 ชุด 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 20 ข้อ 3) แบบวัดความพึงพอใจ จำนวน 10 ข้อ ผลการวิจัยในนักเรียน 20 คน พบว่าได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนเท่ากับ 48.75 หลังเรียนเท่ากับ 93.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของของคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 2.22 หลังเรียนเท่ากับ 1.57 เมื่อทดสอบความแตกต่างแล้วหาค่าเฉลี่ยหลังจากการใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办 (bàn) 干 (gàn) และ 做 (zuò) ของนักเรียน พบว่านักเรียนมีทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办 (bàn) 干 (gàn) และ 做 (zuò) ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อีกทั้งนักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办 (bàn) 干 (gàn) และ 做 (zuò) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.33$, S.D.=1.83)

คำสำคัญ: ภาษาจีน; คำกริยาภาษาจีน; 办 (bàn) ; 干 (gàn) ; 做 (zuò)

ABSTRACT

This research aims 1) to develop exercises to improve the proficiency of using verbs in Standard Chinese, specifically 办 (bàn), 干 (gàn), and 做 (zuò), 2) to investigate the effects of the exercise on students' learning achievement of 办 (bàn), 干 (gàn), and 做 (zuò), and 3) to study the satisfaction level of students regarding the exercise. The study content focuses on the characteristics of the verbs. 办 (bàn) typically involves management, work, punishment, establishment, and procurement. 干 (gàn) typically involves questioning, doubts, and sometimes negative connotations. 做 (zuò) typically involves work, writing, composition, holding positions, and performing duties. The research methodology employs a Pre-Test – Post-Test design with a target group of 20 fourth-year high school students from a Chinese language program at Satreesiriket School, Sisaket Province. The research tools include: 1) Three sets of skill development exercises, 2) a 20-question test measuring learning achievement, and 3) a 10-question satisfaction survey. The research findings among the 20 students revealed a significant improvement in learning achievement, with the average score increasing from 48.75 before (S.D. = 2.22) the exercises to 93.00 after (S.D. = 1.57). The post-exercise scores were significantly higher than pre-exercise scores at the .05 significance level. Additionally, students expressed high satisfaction levels with the exercises ($\bar{x}=4.33$, S.D.=1.83).

Keywords: Chinese; Mandarin Chinese verbs; 办 (bàn) ; 干 (gàn) ; 做 (zuò)

บทนำ

ปัจจุบัน ภาษาจีนมีบทบาทต่อสังคมไทยเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านการค้า ธุรกิจ การศึกษาที่รัฐบาลสนับสนุนให้มีภาษาจีนบรรจุในหลักสูตรการเรียนการสอน ตั้งแต่ระดับปฐมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และ

หลักสูตรเพื่อการประกอบอาชีพในระดับอุดมศึกษาต่างๆ ปฏิเสธไม่ได้ว่าภาษาจีนมีความสำคัญมากรองจากภาษาอังกฤษ คำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาจีนจำนวนมากที่ถูกนำมาใช้เพื่อการสื่อสารกับคนจีนเจ้าของภาษา ตั้งแต่คำนาม คำกริยา คำเชื่อม โดยคำกริยาที่เป็นหนึ่งในคำที่ถูกนำมาประกอบการเรียนการสอน ก็คือ คำที่มีความหมาย ‘ทำ’ โดยพบว่าตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีการบรรจุเนื้อหาโดยใช้คำกริยาที่มีความหมาย ‘ทำ’ เช่น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตัวชี้วัดที่ 4. คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน 在做什么? (Zài zuò shénme?) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตัวชี้วัดที่ 4. คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน 在做什么? (Zài zuò shénme?) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตัวชี้วัดที่ 4. คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ 他做什么? (Tā zuò shénme?) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตัวชี้วัดที่ 1. คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย 请大家跟着我做菜。(Qǐng dàjiā gēnzhe wǒ zuò cài.) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 18, 19, 21)

จากการตรวจสอบเนื้อหาบทเรียนภาษาจีนในหนังสือเรียนภาษาจีนพบที่มีการบรรจุเนื้อหาที่ใช้คำที่มีความหมาย ‘ทำ’ โดยส่วนมากพบในส่วนของเนื้อหาบทสนทนาและบทอ่าน เช่น 1) 短文 (二) : 什么时候做什么 (Duǎnwén (èr) : Shénme shíjiān zuò shénme) (Hu Bo, Yang Xuemei, 2009 : 24) 2) 玛丽: 你爸爸, 妈妈做什么工作? (Mǎlì: Nǐ bàba, māma zuò shénme gōng zuò?) (Yang Qizhou, 2008 : 138) 3) 没做过一顿饭 (Méi zuò guò yī dùn fàn) (Yang Qizhou, 2005 : 35) 4) 玛丽: 明天星期六, 晚上你做什么? (Mǎlì: Míngtiān xīngqī liù, wǎnshàng nǐ zuò shénme?) 5) 李成日: 这个鱼做的真好吃。(Li Chengri: Zhè g e yú zuò de zhēn hǎo chī.) (Kang Yuhua, Lai Siping, 2017 : 48, 117) 6) 要是放假, 你做什么? 要是不放假呢? (Yàoshì fàngjià, nǐ zuò shénme? Yàoshì bù fàngjià ne?) (Wang Shuhong, 2012 : 179)

ในส่วนของข้อสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนหรือ HSK ในที่นี้ยกตัวอย่างจากเนื้อหาในข้อสอบ HSK เก่า เช่น 1) ข้อสอบ HSK ระดับ 2 我要睡觉了, 那些 () 明天再做吧。(Wǒ yào shuìjiào le, nàxiē () míngtiān zài zuò ba.) (Hanban/Confucius Institute Headquarters, n.d. : 8 (H21003)) 2) ข้อสอบ HSK ระดับ 3 问: 男的想让小王做什么? (Wèn: Nán de xiǎng ràng g xiǎo Wáng zuò shénme?) (Hanban/Confucius Institute Headquarters, n.d. : 4 (H31332)) 3) ข้อสอบ HSK ระดับ 4 做生意时会遇到竞争带来的压力 (Zuò shēngyì shí huì yùdào jìngzhēng dài lái de yālì) (Hanban/Confucius Institute Headquarters, n.d. : 11 (H41001))

จะเห็นได้ว่าคำกริยาที่มีความหมาย ‘ทำ’ ที่ถูกนำมาเป็นเนื้อหาในการเรียนการสอนภาษาจีนนั้น ส่วนมากคือคำว่า 做 (zuò) ซึ่งในการใช้ภาษาจีนไม่ว่าจะเป็นการพูดในชีวิตประจำวันหรือการเรียนภาษาจีนในระดับที่สูงขึ้นกลับพบว่า คำที่มีความหมาย ‘ทำ’ นั้น บางบริบทใช้คำกริยาภาษาจีนแตกต่างกันออกไป อาทิ การสนทนากับชาวจีนเจ้าของภาษา โดยพบว่าชาวจีนไม่เพียงแต่พูดว่า 你在做什么? (Nǐ zài zuò shénme?) ‘คุณกำลังทำอะไรอยู่’ เท่านั้น ชาวจีนบางคนยังใช้คำว่า 干(gàn) แทนคำว่า 做(zuò)

你在做什么?

(Nǐ zài zuò shénme?)

และ

你在干什么?

(Nǐ zài gàn shénme?)

‘คุณกำลังทำอะไรอยู่’

‘คุณกำลังทำอะไรอยู่’

ในประโยคแรกและประโยคที่สองล้วนมีความหมายว่า ‘คุณกำลังทำอะไรอยู่’ แต่คำกริยาที่ใช้ต่างกัน ประโยคแรกใช้คำว่า 做(zuò) ประโยคที่สองใช้คำว่า 干(gàn) ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าคำกริยาที่แปลว่า ‘ทำ’ ในภาษาจีนมีได้มากกว่า 1 คำ (อรุณทัย บุญชม, 2555 : 2) จากการสังเกตการใช้คำว่า ‘ทำ’ ที่พบได้ในการสนทนาในชีวิตประจำวัน ยังพบคำว่า 办(bàn) และในบางบริบทยังสามารถใช้ได้เหมือนกับ 做(zuò) อาทิ

怎么做?

(Zenme zuò?)

‘ทำอะไร’

และ 怎么办?

(Zenme bàn?)

‘อย่างไร/จัดการอย่างไร’

เมื่อศึกษาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำกริยาที่มีความหมาย ‘ทำ’ ในภาษาจีนนั้นพบว่า นักเรียนต่างชาติมักใช้คำกริยา 干(gàn) และ 做(zuò) เป็นอันดับต้นๆ และรองลงมาคือ 弄(nòng) แต่การใช้คำกริยาดังกล่าวก็ยังคงมีความผิดพลาดและยังขาดความเข้าใจในการใช้คำเหล่านี้ (Zhou Lian, 2556) ข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาเหล่านี้ส่วนมากมีความผิดพลาดด้านการแทนที่ การละเลยคำกริยาเหล่านี้ และการลำดับที่ไม่ถูกต้อง (Han Qiao, 2562) ในความหมายของ 做(zuò) ‘ทำ’ อาจใช้คำสองคำแทนที่ได้ คือ 搞(gǎo) และ 干(gàn) (Wang Zhancai อ้างถึงใน อรุณทัย บุญชม, 2555 : 27) เช่น

干什么

(Gàn shénme)

‘ทำอะไร’

สามารถพูดว่า

搞什么

(Gǎo shénme)

‘ทำอะไร’

干教育工作

(Gàn jiàoyù gōngzuò)

‘ทำงานด้านการศึกษา’

สามารถพูดว่า

搞教育工作

(Gǎo jiàoyù gōngzuò)

‘ทำงานด้านการศึกษา’

ความหลากหลายของคำว่า ‘ทำ’ ในภาษาจีน รวมถึงการใช้งานในบริบทที่ต่างกันส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและไม่มีความมั่นใจในการใช้คำกริยาดังกล่าว ส่วนมากผู้เรียนจะใช้เพียงคำว่า 做(zuò) ด้วยเหตุนี้ จึงเกิดความไม่เข้าใจและการใช้งานที่ผิดพลาด เป็นอุปสรรคต่อนักเรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีนค่อนข้างมาก วิจัยนี้จึงเลือกคำกริยา 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) มาใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ โดยจากการตรวจสอบความหมายของคำเหล่านี้ จากพจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่ (ฉบับพิมพ์หนังสือตัวอย่าง) พบว่า ความหมายและลักษณะการใช้ของคำกริยาทั้งสามคำค่อนข้างหลากหลาย ตัวอย่างความหมายและลักษณะการใช้ของคำกริยา 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ดังนี้

办(bàn) ความหมาย “ทำ จัดการ ดำเนินการ” เช่น 办事办公(bànshì bàngōng) แปลว่า ‘การทำงาน’ ความหมาย “ก่อตั้ง การดำเนินกิจการ” เช่น 办工厂(bàn gōngchǎng) แปลว่า ‘ตั้งโรงงาน’ (เจียร์ชัย เอี่ยมวรเมธ, 2548 : 27)

干(gàn) ความหมาย “ทำ(งาน) ปฏิบัติงาน” เช่น 干活儿(gàn huór) แปลว่า ‘ทำงาน ประกอบอาชีพ’ ความหมาย “มีความสามารถ มีสติปัญญา” เช่น 干才(gàn cái) แปลว่า ‘ความสามารถ สติปัญญา’ (เจียรชัย เอี่ยมวรเมธ, 2548 : 329)

做(zuò) ความหมาย “ทำ ประดิษฐ์” เช่น 做衣服(zuò yīfu) แปลว่า ‘ตัดเสื้อผ้า’ ความหมาย “แต่ง เขียน(เรียงความ) ประพันธ์” เช่น 做诗(zuò shī) แปลว่า ‘เขียนโคลง’ ความหมาย “ดำเนินงานหรือทำกิจกรรมบางอย่าง” เช่น 做买卖(zuò mǎimài) แปลว่า ‘ทำการค้าขาย เป็นต้น (เจียรชัย เอี่ยมวรเมธ, 2548 : 1538)

จากการศึกษาค้นคว้าผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำกริยา ‘ทำ’ พบว่า ในงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาจีน ทั้งงานวิจัยต่างประเทศและงานวิจัยในประเทศไทย ปัจจุบันมีการศึกษาคำกริยาภาษาจีนที่มีความหมาย ‘ทำ’ อยู่เป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้คำกริยา 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ดังนี้

ด้านลักษณะของคำกริยา 办(bàn) มีลักษณะเป็นทางการ 干(gàn) และ 做(zuò) มีลักษณะกึ่งทางการและไม่เป็นทางการ

ด้านความหมายของคำกริยา 办(bàn) มีความหมายในลักษณะของการจัดการ การทำงาน การลงโทษ การก่อตั้งและการจัดซื้อ 干(gàn) มีความหมายในลักษณะของการสอบถาม การสงสัย ในบางบริบทจะมีลักษณะเชิงลบ หรือมีความหมายไปในทางที่ไม่ดี หรือความหมายแฝง 做(zuò) มีความหมายในลักษณะของการทำงาน การเขียน การแต่ง การดำรงตำแหน่ง การทำหน้าที่เป็น

ด้านการใช้คำกริยา 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ส่วนมากไม่มีการใช้เครื่องมือในการกระทำ สิ่งที่ถูกกระทำเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตหรือเป็นนามธรรม แต่ 办(bàn) และ 做(zuò) มีผลผลิตที่ได้จากการกระทำ ส่วน 干(gàn) ไม่มีผลผลิตที่ได้จากการกระทำ (อรุณทัย บุญชม, 2555 : 68-73)

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลของคำกริยา 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ดังกล่าว ประกอบการพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ที่มีความหมาย “ทำ” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อจะเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษาจีนและส่งเสริมให้นักเรียนมีการใช้คำกริยาภาษาจีนกลางดังกล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ที่มีความหมาย “ทำ” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการเรียนรู้จากแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ จำนวน 20 คน เป็นกลุ่มเป้าหมายที่มีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีน (แผนจีน)
3. การสร้างเครื่องมือวิจัย ดังนี้
 - 3.1 แบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) จำนวน 3 ชุด
 - 3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ จำนวน 20 ข้อ
 - 3.3 แบบวัดประเมินความพึงใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะ ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

4. การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 4.1 การหาคุณภาพของแบบฝึกทักษะ
การสร้างแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาจีน โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ จำนวน 20 คน ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

- 4.1.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 4.1.2 ศึกษาสภาพปัญหาการเรียนรู้การใช้คำกริยา
- 4.1.3 ศึกษาเอกสารประกอบการเรียนรู้การใช้คำกริยาจากแหล่งข้อมูลต่างๆ
- 4.1.4 รวบรวมข้อมูลและดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะ
- 4.1.5 สร้างแบบประเมินแบบฝึกทักษะสำหรับผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยคิดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์การหาค่าเฉลี่ย ดังนี้

ระดับน้ำหนักคะแนนเฉลี่ย	ความสำคัญ
4.51 - 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 - 4.50	เหมาะสมมาก
2.51 - 3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51 - 2.50	เหมาะสมน้อย
1.00 - 1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

- 4.1.6 นำแบบฝึกทักษะพร้อมแบบประเมินที่สร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแบบฝึกทักษะและความถูกต้องของภาษา โดยนำคะแนนที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและประมวลผล

- 4.1.7 ดำเนินการปรับแก้ไขแบบฝึกทักษะตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4.1.8 นำแบบฝึกทักษะไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนโรงเรียนสตรีศรีสะเกษที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาเลือก ตามขั้นตอนการทดลองแบบ 1:1 จำนวน 1 คน 1:10 จำนวน 5 คน 1:100 จำนวน 14 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและแก้ไขปรับปรุง

4.1.9 นำแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) จำนวน 3 ชุด ที่ผ่านการทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแล้ว จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์นำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายเพื่อเก็บข้อมูล

4.2 การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาจีน โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 20 คน ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

4.2.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักเกณฑ์และวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบอิงเกณฑ์

4.2.2 ศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ควบคู่กับเนื้อหาการเรียนการสอนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ

4.2.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียน จำนวน 23 ข้อ

4.2.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน +1	เมื่อแน่ใจว่า	ข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์
ให้คะแนน 0	เมื่อไม่แน่ใจว่า	ข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์
ให้คะแนน -1	เมื่อแน่ใจว่า	ข้อสอบนั้นวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์

หากค่า IOC ที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่า แบบทดสอบนั้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ ถ้าค่า IOC ที่คำนวณได้นั้นมีค่าน้อยกว่า 0.5 แสดงว่า แบบทดสอบนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

4.2.5 ดำเนินการปรับแก้ไขแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4.2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ที่มีค่า IOC ของแบบทดสอบ จำนวน 20 ข้อ ไปหาคุณภาพโดยนำไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย ซึ่งก็คือ นักเรียนโรงเรียนสตรีศรีสะเกษที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาเลือก

4.2.7 ตรวจสอบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้โดยข้อที่ถูกต้องให้ 1 คะแนน หากตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบเกินให้ 0 คะแนน จากนั้นนำผลการวิเคราะห์เพื่อหาความยากง่าย (p) และหาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ เลือกเฉพาะข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.27 – 0.83 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.21 – 0.93 ได้จำนวน 20 ข้อ

4.2.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson KR-20)

4.2.9 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ ไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย

4.3 การหาคุณภาพของแบบวัดประเมินความพึงใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะ

การสร้างแบบวัดประเมินความพึงใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办 (bàn) 干 (gàn) และ 做 (zuò) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาจีน โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 20 คน ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

4.3.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.3.2 สร้างแบบวัดประเมินความพึงใจ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) จากหนังสือเทคนิควิจัยทางการศึกษาของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2548)

4.3.3 สร้างข้อความที่แสดงลักษณะของความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะ จำนวน 10 ข้อ

4.3.4 เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินหาประเมินหาประสิทธิภาพของแบบวัดความพึงพอใจ มีดังนี้

4.50 - 5.50	หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.50 - 4.49	หมายถึง เห็นด้วย
2.50 - 3.49	หมายถึง ไม่แน่ใจ
1.50 - 2.49	หมายถึง ไม่เห็นด้วย
1.00 - 1.49	หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4.3.5 นำแบบวัดประเมินความพึงใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

5. ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One group Pre-test Post-test Design (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2548 : 221) ดังนี้

5.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 20 คน ด้วยข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ เป็นเวลา 30 นาที

5.2 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน ในหัวข้อ “干、办、做” 怎么用?

5.3 ทำการทดสอบในแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办 (bàn) 干 (gàn) และ 做 (zuò)

5.4 เมื่อดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Post-test) กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิมกับก่อนเรียน จำนวน 20 ข้อ (สลับตัวเลือก) เป็นเวลา 30 นาที เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้นักเรียน

5.5 ทำการวัดความพึงพอใจนักเรียนทั้ง 20 คน ด้วยแบบวัดความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะ

5.6 นำข้อมูลที่ได้มาสรุปเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะโดยคำนวณ ค่า E_1/E_2

6.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้นักเรียน โดยใช้สูตร t- test Dependent

6.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้

ข้อมูล	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D.	คะแนนเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ
ร้อยละของประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึก ทักษะ (E_1)	24	20.64	0.09	86.02
ร้อยละของประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	20	18.60	1.57	93.00

จากตารางพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจากกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) จำนวน 3 ชุด มีคะแนนเฉลี่ยรวม 20.64 คะแนน จากคะแนนเต็ม 24 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.02 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีคะแนนเฉลี่ย 18.60 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 93.00 ดังนั้นแบบฝึกทักษะ จำนวน 3 ชุด มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.02 /93.00 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้จากแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò)

คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	N (คน)	N (คะแนน)	$\bar{X}$ (ค่าเฉลี่ย คะแนน)	S.D.	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	ΣD	$(\Sigma D)^2$	t
ก่อนเรียน	20	20	9.75	2.22	48.75	195	372	18.31*
หลังเรียน	20	20	18.60	1.57	93.00			

(df=19*p < 0.05 , t = (19, .05) = 1.72)

จากตารางพบว่านักเรียน 20 คน ได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนเท่ากับ 9.75 หลังเรียนเท่ากับ 18.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสอบก่อนเรียนเท่ากับ 2.22 หลังเรียนเท่ากับ 1.57 เมื่อทดสอบความแตกต่างแล้วหาค่าเฉลี่ย พบว่า ภายหลังการใช้แบบฝึกทักษะการใช้ คำกริยาภาษาจีนกลาง办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนมี คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. รายละเอียดของเนื้อหาที่เรียน	4.36	0.56	มาก
2. ความแปลกใหม่ของเนื้อหาที่เรียน	4.36	0.62	มาก
3. ความเหมาะสมของเนื้อหาเกี่ยวกับวัยของผู้เรียน	4.46	0.58	มาก
4. ความน่าสนใจของเนื้อหา	4.61	0.57	มากที่สุด
5. ความยาก-ง่าย ของเนื้อหาที่เรียน	4.25	0.52	มาก
6. ความยาวของเนื้อหาที่เรียน	4.07	0.54	มาก
7. เนื้อหาที่เรียนส่งเสริมความเข้าใจในวิชาภาษาจีน	4.46	0.58	มาก
8. เนื้อหาที่เรียนพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางการเรียน	4.18	0.55	มาก
9. เนื้อหาที่เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4.39	0.57	มาก
10. ความต้องการในการจัดเนื้อหาที่เรียนในลักษณะนี้อีก	4.25	0.52	มาก
ค่าเฉลี่ย($\bar{X}$)	4.33	1.83	มาก

จากตารางพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะ ทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.33 , $S.D.$ =1.83) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ 4 ความน่าสนใจของเนื้อหา มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.61 , $S.D.$ =0.57) รองลงมาคือข้อ 3 ความเหมาะสมของ เนื้อหากับวัยของผู้เรียน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.46 , $S.D.$ =0.58) และข้อที่ 7 เนื้อหาที่เรียน ส่งเสริมความเข้าใจในวิชาภาษาจีนค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.46, $S.D.$ =0.58) ส่วนข้อที่ 6 ความยาวของเนื้อหาที่เรียนมี ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X}$ = 4.07 , $S.D.$ =0.54)

ผลการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ที่มีความหมาย “ทำ” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เมื่อนำไป

หาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะโดยนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีประสิทธิภาพ 86.02/93.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) อยู่ในระดับมาก เท่ากับ 4.33

อภิปรายผล

จากผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่อง การใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยได้อภิปรายผลการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษที่เรียนรู้ควบคู่กับการใช้แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้คะแนนจากการทำแบบฝึกทักษะคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.02 และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 93.00 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบฝึกทักษะมีเนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์ และมีความหลากหลายของแบบฝึกทักษะ เนื้อหาและรูปภาพประกอบที่มีสีสันสวยงาม ทำให้นักเรียนมีความสนใจต่อแบบฝึกทักษะ ซึ่งแตกต่างจากที่นักเรียนเคยเรียนมาก่อน สอดคล้องกับแนวคิดของ รูปทอง ปราบพล (2543 : 91) ที่กล่าวว่า “แบบฝึกทักษะควรมีหลายแบบ เช่น ใช้เกม ใช้เพลง ใช้แผ่นภาพ ใช้ การ์ตูนประกอบ การสร้างแบบฝึกควรคำนึงถึงเนื้อหาความยากง่าย และระดับความสนใจของเด็ก นอกจากนี้ แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ยังได้ผ่านกระบวนการอย่างพิถีพิถัน โดยอาศัยหลักพื้นฐานทางจิตวิทยา เป็น ขั้นตอนและระบบวิธีการที่เหมาะสม คือ ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู เนื้อหาวิชา พร้อมทั้งยังผ่านกระบวนการหา ประสิทธิภาพ เริ่มจากการตรวจสอบแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และก่อนที่จะนำแบบฝึกทักษะไป ทดลองใช้กับประชากรกลุ่มเป้าหมาย ได้ผ่านการทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายเพื่อหาประสิทธิภาพ และนำมาแก้ไขส่วนที่บกพร่องให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น จนสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด อีกทั้งแบบฝึกทักษะมีความหลากหลาย ไม่ทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายในการทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนสนุกสนานในการทำแบบฝึกทุกชุด

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง 办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 แสดงว่าการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมีผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้

สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ไพบูลย์ มูลดี (2547 : 48) ได้สรุปความหมายของแบบฝึกทักษะ คือชุดฝึกการเรียนรู้ที่ครูสร้างขึ้นให้นักเรียนได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนรู้อยู่แล้วเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจและช่วยเพิ่มทักษะความชำนาญและฝึกกระบวนการคิดให้มากขึ้นทั้งยังมีประโยชน์ในการลดภาระการสอนให้กับครู อีกทั้งยังพัฒนาความสามารถของผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นความก้าวหน้าจากผลการเรียนรู้ของตนเองได้ และสอดคล้องกับแนวคิดของ อภิสิทธิ์ กรโกร (2549 : 18) ได้สรุปความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกทักษะหมายถึง สื่อที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะให้นักเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดที่มีกิจกรรมให้นักเรียนทำโดยมีการทบทวนสิ่งที่เรียนผ่านมาแล้วจากบทเรียน ให้เกิดความเข้าใจและเป็นการฝึกทักษะ และแก้ไขในจุดบกพร่องเพื่อให้ผู้เรียนได้มีความสามารถและศักยภาพยิ่งขึ้นเข้าใจบทเรียนดีขึ้น

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.83 ซึ่งอาจเป็นเพราะแบบฝึกทักษะนี้ผู้วิจัยยึดหลักวิทยาการเรียนรู้มีการเสริมแรงอย่างเหมาะสมเป็นไปตามกฎแห่งความพึงพอใจ (Law of exercise) และกฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) ของกฎการเรียนรู้ธอร์นไดค์ (ทิตินา แคมมณี, 2548) ที่กล่าวว่ากฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะทำซ้ำต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจ จะไม่ยอมทำซ้ำ ดังนั้นการได้รับผลที่พึงพอใจ จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ และกฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้น หากได้มีการนำไปใช้บ่อย ๆ หากไม่มีการ นำไปใช้อาจ มีการลืมเกิดขึ้นได้ โดยผู้วิจัยจะมีส่วนร่วมในการอภิปรายเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ภาษาจีนกลาง办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) ระหว่างที่เรียนรู้การใช้คำศัพท์ เมื่อใช้ผิดจะรู้คำตอบทันที ทำให้นักเรียนทราบผลการเรียนรู้และผลการทำแบบฝึกทักษะตัวเองทุกชุด นักเรียนได้ทราบข้อบกพร่องของตนเอง สามารถปรับปรุงสิ่งที่บกพร่องได้อย่างรวดเร็ว จัดเป็นการสร้างความพึงพอใจและเสริมแรงแก่ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างสมบูรณ์ จึงทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

สรุปได้ว่าการเรียนรู้ควบคู่กับแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) มีความหมาย “ทำ” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในครั้งนี้ มีประสิทธิภาพตามกำหนด สามารถนำไปใช้สอนได้จริง

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยได้แยกประเด็นเสนอแนะเป็น 2 ประเด็น ประกอบด้วย 1) ด้านแบบฝึกทักษะการใช้คำกริยาภาษาจีนกลาง办(bàn) 干(gàn) และ 做(zuò) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ 2) ด้านแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ด้านแบบฝึกทักษะ ดังนี้

1. ลักษณะของคำถามหรือรูปแบบของฝึกควรให้มีความแตกต่างกัน และมีความหลากหลาย เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
2. คำถามแต่ละแบบฝึกควรเป็นโจทย์ที่เชื่อมโยงกับสถานการณ์จริงที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้
3. เนื่องจากการทำแบบฝึกทักษะ เปิดให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมอย่างอิสระ ซึ่งอาจทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ดังนั้น ผู้ดูแลต้องคอยดูแลอย่างใกล้ชิด กระตุ้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตัวเอง

ด้านแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

1. เครื่องมือวัดผลควรมีเกณฑ์ตัดสินการผ่าน ทั้งนี้จะได้ทราบว่าคุณนักเรียนจะต้องทำได้อีกคะแนน หรือทำได้ระดับคุณภาพเท่าใดถึงจะผ่าน
2. กระบวนการสร้างแบบฝึกทักษะความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาจุดประสงค์และข้อสอบที่ออกให้มีความเหมาะสมมากที่สุด

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งนี้มีผลทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีสิริเกศ จังหวัดศรีสะเกษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นจึงมีข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาต่อไป

1. ควรพัฒนาแบบฝึกทักษะสามารถทำให้นักเรียนที่เรียนภาษาจีนเข้าใจง่าย มีรูปภาพประกอบ และไม่ซับซ้อน
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะควบคู่กับการเรียนรู้แบบอื่นๆ เพื่อนำผลปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป
3. ควรมีการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ระหว่างทำแบบฝึกทักษะรายบุคคลและรายกลุ่มว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่
4. ควรศึกษาความคงทนในการเรียนรู้หลังจากการใช้แบบฝึกทักษะ
5. ควรมีการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นของครูผู้สอนที่ใช้แบบฝึกทักษะ

องค์ความรู้ใหม่

การสร้างแบบฝึกทักษะ ใบความรู้ หรือเอกสารประกอบการเรียนการสอนนั้นควรมีลักษณะที่สามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย ไม่ซับซ้อน มีการอธิบายที่ชัดเจน และหากเป็นการเรียนรู้ด้านภาษาที่มีความคล้ายคลึงกัน ต้องทำความเข้าใจหลายรอบจึงจะสามารถใช้งานได้อย่างถูกต้อง ยังต้องมีการเปรียบเทียบให้เห็นภาพที่ชัดเจน โดยอาจจะมีการยกตัวอย่างจากภาพ วัสดุ หรือสถานการณ์ และการปฏิบัติจริง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่สามารถเข้าถึงได้ง่ายและเกิดการจดจำที่ได้ผลมากยิ่งขึ้นของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมการเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- คณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2551). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. ภาพสัณฐาน: ประสานการพิมพ์.
- ทิตนา แคมมณี. (2548). *ศาสตร์องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธูปทอง ปราบพล. (2543). *ทฤษฎีการสร้างแบบฝึกการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์การพิมพ์.
- เจียรชัย เอี่ยมวรเมธ. (2548). *พจนานุกรมจีน-ไทยฉบับใหม่ (ฉบับพิมพ์หนังสือตัวย่อ)*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ไพบูลย์ มุลติ. (2546). *การพัฒนาแผนการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรฐานตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2551). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. ภาพสัณฐาน: ประสานการพิมพ์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2548). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- อกนิษฐ์ กรไกร. (2549). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้กายยानी 11 ด้วยแบบฝึกทักษะชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ Co-op Co-op และแบบเดี่ยว*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อรุณทัย บุญชม. (2555). *ความหมายและการใช้คำกริยา ‘ban’ ‘gan’ ‘gao’ ‘nong’ และ ‘zuo’ ในภาษาจีนกลาง*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวรรณกรรม ไทย-จีน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Kang Yuhua และ Lai Siping. (2560). *สนทนาภาษาจีน 301 ประโยค เล่ม 1*. กรุงเทพฯ: เอปิช อินเตอร์กรุป.
- 国家汉办/孔子学院总部编制. (n. d.). *新汉语水平考试试卷*. 中国: 北京.
- 含巧. (2019). *泰国学生学习汉语泛义动词“做”“弄”“干”“搞”的偏误分析*. (硕士). 中国: 黑龙江大学.
- 胡波和杨雪梅. (2009). *对外汉语本科系列教材—汉语听力教程 (第二册)*. 北京: 北京语言大学出版社.
- 王展采. (1995). *说“搞”和“干”*. 中国: 龙岩师专学报.
- 王淑红等编著. (2012). *发展汉语—初级口语1*. 北京: 北京语言大学出版社.

- 杨奇洲. (2005). 对外汉语本科系列教材--汉语教程 (第三册) (下). 北京: 北京语言大学出版社.
- 杨奇洲. (2008). 对外汉语本科系列教材--汉语教程 (第一册) (上). 北京: 北京语言大学出版社.
- 周莲. (2013). 泛义动词“弄”、“干”、“做”的偏误分析与教学策略研究. 中: 华中师范大学.